CONCURS LITERARI "ATENEU DEL MÓN"
CATEGORIA: CONTE SOLIDARI 10-12 ANYS

A l'orfenat

- Riiiiiiiiiiing!
- I un altre dia igual. Ja van sis anys i sempre la mateixa historia: nens plorant, el mateix despertador… No sé què faig jo aquí. En un orfenat! – es va queixar l'Emily.

Jo vaig entrar aquí amb quatre anys i encara me'n recordo com si fos ahir. Ma mare no tenia prou recursos com per cuidar-me, i per això em va portar a l'orfenat. Quan jo vaig arribar en aquest lloc desconegut hi havia nens de moltes edats diferents i un munt d'educadors dels qui t'havies d'aprendre el seu nom. Per a mi, tot era molt estrany. De cop, la meva vida va canviar i va passar a ser molt trista: jo volia anar amb la meva mare.

Al final m'hi vaig haver d'acostumar, quin remei!

A l'orfenat érem una trentena entre nens i educadors. Com a tots els llocs, hi havia una sèrie de normes (cosa que a mi no m'agradava gaire, però...). Jo era de les grans del grup i ajudava una mica als educadors.

Amb qui millor em portava era amb l'Alèxia i amb la Talita. Ella és anglesa però parla bé el castellà i l'Alèxia és catalana. El què més m'agradava eren les excursions que fèiem, una cada trimestre, visitant la ciutat.

-Estic molt emocionada perquè queda una setmana per a la excursió d'aquest trimestre! És al Field Museum, aquí a Chicago. He estat mirant fotos a l'ordinador que tenim a l'orfenat i he vist que hi ha dinosaures i mamuts. Crec que m'agradarà molt.

Aquella setmana se'm va fer eterna. La nit abans de l'excursió estava molt nerviosa i no vaig dormir gaire. Quan per fi va arribar el dia, estava molt feliç. Vam anar tots junts cap al museu i un cop vam arribar allà, bjo vaig veure un munt de coses molt "xules", més o menys com m'esperava.

Només anava amb la Talita, perquè a l'Alèxia ja l'havien acollit. La Talia i jo vam ajudar als educadors a preparar els menjars per als nens. Els macarrons estaven molt bons! Després de dinar vam anar a acabar de veure el que ens faltava del museu. Ens van deixar un temps lliure i vaig conèixer un nen molt educat i molt simpàtic. En Thomas tenia la meva edat i dues germanes: la Jennifer i la Sarah. La Jennifer tenia un

any menys que jo i la Sarah, dos. Elles també eren molt maques i educades i sabien molts jocs diferents.
Quan vam tornar a l'orfenat, tots els nens petits estaven molt excitats, perquè volien que els expliquéssim com era aquell món de fora el nostre edifici.
Al cap de dues setmanes van acollir a la Talita i vaig quedar com la més gran de l'orfenat. Estava trista perquè ningú m'acollia perquè era massa gran. A tothom li semblava bona neva, però massa gran...
Un dia vaig acompanyar als educadors a fer la compra i ens vam trobar al Thomas sortint de la botiga. El vaig saludar i vam estar xerrant una estona. A l'hora de marxar la Brenda, una de les educadores, em va dir que li demanés al Thomas l'e-mail per poder parlar amb ell.
Només arribar a l'orfenat vaig començar a parlar amb en Thomas. Parlàvem gairebé cada dia per e-mail i un dia em va dir d'anar a casa seva a jugar. Era molt senzilla i modesta i, pel que em va explicar en Thomas, havien passat moments difícils. La mare estava a l'atur des de feia molt de temps i el pare no tenia una feina fixa. En Thomas em va explicar, una mica trist, que quan va néixer la Sarah es va haver de quedar a l'hospital per una malaltia. Per sort, les coses van millorar i la Sarah ja està bé.
Seguíem parlant molt per e-mail i, fins i tot, havia anat a dinar a casa seva. Quan va arribar el bon temps, al Thomas se li va ocórrer que podia anar a casa seva a dormir. Aquell dia els hi vaig explicar que jo em sentia molt sola i trista com el dia que vaig arribara l'orfenat perquè era la única nena de la meva edat, però a casa en Thomas i les seves germanes m'ho passava molt bé.
Un dia que vaig anar a sopar em van donar una molt bona notícia: m'acolliríen els caps de setmana! Estava molt contenta! Jo, entre setmana, quan estava a l'orfenat els trobava molt a faltar. Jo no ho sabia, però tot allò estava a punt d'acabar.
El dia de Sant Joan em van convidar a sopar i em van preguntar: et vols quedar a viure amb nosaltres? Jo no vaig respondre, amb els bots d'alegria que vaig donar, ja van saber la meva resposta.
Per fi!

FLOK